

Dat herinnert mij dat na de veldslagen van Friedland en Eylau, Napoleon en keizer Alexander te Tilsit te zamen gingen dansen en vette feest hebben en een eenw'ig verbond zwoeren. Wij hebben ongelijk gehad, zeiden zij, het is eene verassing geweest, maar het is nu gedaan, laat ons er niet meer van spreken. Die kleine vergissing kostte het leven aan 50,000 arme duivels, zonder te spreken van 60,000 anderen die er een been of een arm bij kwijt geraakten.

Indien de onnoozelaars die in al die oorlogen het leven gelaten hebben, zich de moeite geven om eens van uit een venster van den anderen wereld te kijken wat hier omgaat, dan moeten zij eindelijk begrijpen dat men hen voor den zot gehouden heeft.

Doct. Hubinet, professor bij de universiteit van Kiew, in Rusland, heeft een boek uitgegeven over den uitslag der belegering van Sebastopol. Dat is heel aardig. Luistert: Van de 169,000 Russen die Sebastopol verdedigden tot den 1sten november 1865, dat is te zeggen tot het oogenblik dat de typhus in het russische leger uitbraken is, zijn er slechts 50,000, — dat is nog niet eenen op vijf — die er zonder groote wonden van ontkomen zijn. Meer dan 76,000 zijn gekwetst, 45,000 zijn ziek gevallen en van deze zijn er 8500 gestorven. Voegt daarbij de verliezen gedaan door de Fransen, de Engelschen, de Turken en de Piemontezzen, dan vindt men dat, alleen om Sebastopol in te nemen 55,000 mannen door het zwaard en de kogels vermoord zijn en dat er 731,984 ten gevolge van wonden of ziekten het leven verloren hebben. Dat maakt het verband totaal van 781,994. Hierin zijn niet begrepen de duizende jongens die in de hospitalen van den typhus gestorven zijn.

Indien er daarna nog menschen zijn die naar den oorlog verlangen, die moeten van een ander stof gekakken zijn dan de Oude Tongenaar. Het is schoon voor zijn vaderland te sterven; ik vind doch dat het nog beter is voor zijn vaderland te leven.

Een oude Tongenaar.

Verklaringen in de Borinage.

De toestand in de Borinage is beter, doch de werkstand is nog niet opgehouden.

In de *Almanco* is de arbeid nog niet hernomen. Nooit (zegt de *Gazette de Mons*) heeft men in den Couchant van Bergen eene zoo langdurige werktaking gekend. Verleden dinsdag zijn eenige opstokers in het bosch van St-Ghislain gevangen genomen.

Men leest in de *Gazette de Mons*: Een leedige man, die hun werk gestaak heeft, loopt de gemeenten rond, en vraagt brood aan de boeren.

De pachters doen, wat zij kunnen, om die ongelukkigen te helpen.

Dezen morgen hebben 500 werklieden van den Nord du Bois de Boussu hun werk laten staan, totdat evenwel vanorde te plegen.

Twee schiedons lousiers, van Doornik, zijns gisteren morgen naar de Borinage getrokken. Ders avond te voren waren de gendarmen dier stad, per dépêche, naar het toneel des oproers geroepen.

Toen ik eenmaal in den hollen weg was, vol wagenporen en zand, dat door de zoe als een oven verhit was, begon ik langzaam te gaan, met een hangend hoofd, en vol van de gedachte: «Gij zult ooit naar binnen valen gaan!» toen op eens van achter de haag, tante mij toeriep: — Zijt gij het Jozef?

Ik sidderde. — Ja, ik ben het, zeide ik. — Zijt kwam door de kleine laan van vlierboomen naar mij toe, en mij zoo bleek ziende, zeide zij: — Ik weet al waarom gij komt, kindlief, gij trekt op niet waar!

— Och, zegde ik, ik blijf achter in het arsenaal te Metz, de anderen trekken op; ik blijf te Metz, dat is wel gelukkig!

Zij zegde niets. Wij gingen in de keuken, die zeer frucht was, vergeleken in de groote hitte daar buiten. Zij ging zitten, en ik las haar den brief van den commandant voor. Zij luisterde en zeide: — Ja, het is wel gelukkig!

— En wij bleven elkander aanzien, zonder iets te zeggen. Vervolgens nam zij mijn hoofd tusschen de handen en omhelsde mij langentijd, en ik zag dat zij heete tranen stortte, zonder een enkele zucht te slaken.

— Gij weent, zegde ik. Maar daar ik te Metz blijf... Zij antwoordde niet, en ging naar den kelder, wij hielden.

Zij liet mij een glas er van drinken, en vroeg mij: — Wat zegt Katharina er van? — Zij is tevreden, te weten dat ik in het arsenaal zal blijven, zegde ik, en M. Goulden ook. — Het is wel, zegde zij. Maakt men, wat gij noodig hebt, voor u gered? — Ja, tante Margriet, en ik moet voor 5 ure aan het stadhuis zijn, om mijnen uniform te ontvangen.

Boussu, 20 april, 9 ure des morgens. Te Bois-de-Boussu hebben 450 tot 500 werklieden geweigerd voort te werken; zij vragen eene verhooging van loon.

De Belgische algemeene Association internationale des travailleurs meldt, door eene circulaire aan de geassocieerden, dat er bij elk van hare leden verzoeken hebben plaats gehad, en verder de aanneming van hare secretaris, de heer Huis.

Verschrikkelijke worstelling.

De *Echo de Roubaix* bevat het volgende verhaal: — De diereutemer der menagerie, geplaatst op de groote Markt van Roubaix, M. Faïmal, heeft een der hetroerendste worstelingen met een zijner tiigers gehad.

Verleden dinsdag, toen de diereutemer het hok van den tiger binnentrad, gevoelden de toeschouwers eene beweging van afschrik. De man was er in geluk het wilde dier te doen gehoorzamen. Het publiek riep hem toe: *genezoy! genezoy, ga heen!* Doch ongetwijfeld door zijn bijval aangemoedigd, wilde de diereutemer zijne oefeningen voortzetten.

De tiger weigerde de gehoorzamen en ging dwars voor de deur liggen; terwijl hij den man welke tegenover hem stond, op een dreigenden toon aanstaarde. M. Faïmal begreep het gevaar van zijn toestand; hij poogde het dier naar de grietle te leiden; doch kon er niet in gelukken; alstoen bracht hij hem vier zweepslagen toe. De tiger sprong op en wierp den man op den grond. Het was een verschrikkelijk oogenblik.

Echter had M. Faïmal zijne koelbloedigheid niet verloren; van een gunstig oogenblik gebruik makende, gaf hij zulk een hevigen stoot met den schouder in de borst van den tiger, dat deze terugliep. M. Faïmal stond op.

Men opende de deur van het hok; doch dewijl hij gansch met bloed bedekt en het gezicht en de armen door de klauwen verscheurd, het hok nog niet wilde verlaten, bracht hij woedend drie stompen op den kop van het dier toe, hetwelk deze niet meer beantwoordde. De diereutemer welke veel bloed verloor, verliet eindelijk het hok.

Het gerecht van Tongeren heeft zich deze week naar Berg begeven en heeft den genaamden Darche doen aarhouden, die gevangen naar Tongeren gebracht is. Darche is beticht van eene moordpoeging begaan te hebben op zijne vrouw. De vrouw is gekwetst door eene gewescheerde die haar twee vingers van de hand afgenomen heeft.

Op den markt van Tongeren van verleden donderdag waren te koop gesteld 349 koeien, 79 kalveren, 158 schapen, 62 vette varkens en 1535 magere varkens.

Men schrijft uit Luik, 22 april: De dagbladen stippen eene slechtpartij aan die men niet genoeg kan laken. Deze dagen werd er eene zeer onvoorzichtige wedding aangegaan, tusschen eene drinkdrinke, in eene herberg van St-Walburghe's voorberg. Men had juist tene toe verscheidene onkosten om de klanten te bedienen, toen een van hen wedde eren minste 50 glazen, in minder dan 3 uren, van te ledigen. De wedding werd gehouden, en een vijfjantekst diende tot inleg. De herbergier, te vreden over dit kansspel, ging onmiddellijk aan 't werk en bediende de glazen, die als bij tooverij in de keel van den onvoorzichtigen jongling verdwenen. Het eerste glas werd geleegd om 4 1/2 ure, en voor 7 ure was het 50ste glas zonder veel moeite binnen.

— Welnu, ga dan, zegde zij, omhels mij; ik zal daar ginds niet heengaan; ik wil het batalion niet zien vertrekken; ik zal hier blijven. Ik wil nog lang leven; Katharina heeft noodig dat ik leef.

Zij begon te weenen, maar op eens hield zij zich in, en zeide: — Hoe laat vertrekt gij? — Morgen, om 7 ure, moeder Margriet. — Welnu! om 8 ure zal ik komen; gij zult reeds verweg zijn, maar gij zult weten, dat de moeder van uwe vrouw bij haar is, dat zij hare dochter terug neemt; dat zij u bemint; dat zij slechts u op de wereld heeft!

Dit zeggedde begon deze moedige vrouw te weenen; zij geleide mij naar buiten op den weg en ik verliet haar. Ik had geen druppel bloed meer in mijne aderen.

Ten 5 ure kwam ik voor het stadhuis aan. Ik ging naar boven, ik zag de zaal weder, waar ik een laag nummer getrokken had, die gevloekte zaal, waar iedereen een slecht nummer trok. Ik ontving eenen kapotjas, eenen frak, eene broek, slofvoeten en schoenen. Zebedus, die mij wachtte, zegde tot eenen zijner soldaten, alles naar zijne kamer te brengen.

Gij kunt het morgen vroeg komen aandoen, zegde hij, uw geweer en uwe patroontoch zijn reeds sedert dezen morgen op het geweer.

— Ga met mij mede, zegde ik tot hem. — Neen, zegde hij, het gezicht van Katharina breekt mij het hart, en bovendien moet ik ook bij mijnen vader blijven. Wie weet of ik den armen ouden man wel binnen het jaer zal wederzien? Ik had beloofd, om met u het avondmaal te gebruiken, maar ik kan niet komen.

Ik moest dus alleen naar huis gaan. Mijn ransel was gereed, mijn oude ransel, het enige wat ik van mijn vader gered, en waarop ik met mijn hoofd in de weg gelegd had.

— Men schrijft uit Heesboken, 19 april: — Dat er in de wereld altijd foppers en geflopten zullen zijn, maar vooral op de dorpen, bewijst het volgende. Heden kwam er bij eenen onzer missiedienaars, in die kerk, een heerschap, die, na eerst een kruis gemaakt, en in den schijn een gebel gepepeld te hebben, zegde te komen uit naam van den heer Pastoor, om hem te vergezellen bij de wettellende boeren, ten einde een geldinzameling te doen voor den heiligen Vader den Pater, die loch in zulken betroofden toestand verkeert, enz.

De lichtgevoelige missiedenaar, die meende aan het bevel van den heer Pastoor te voldoen, ging met den vreemdeling bij de boeren, en samen haalden zij, alzijnd met recommendatie van den heer Pastoor, eene som van zoo wat over de 40 franken rond.

's Avonds was het gemaal ter oore van den heer Pastoor gekomen, die zijnen missiedier onderverroeg. Deze zette groote oogen op, en antwoordde, dat hij enkel het bevel van den Pastoor had volbracht, waarop deze verklaarde van niets te weten, of dera vreemdeling niet gezien te hebben.

Toen begreep men alles: men had te doen gehad met eenen slimmen vos, met eenen behendigen bedrigger, maar de arme hoerksen waren er aan voor hun geld, en de bedrigger was weg.

Maandag laatstleden is er een vreeselijk ongeluk gebeurd op de linie van Ruuselare naar Ljeren, eene halve uur boven Moorslede. Een 75jarige grijsaard, de landbouwer Pinket, wierp van wan op de spoorlinie een voldoende blik op de strek. De trein kwam in volle snelheid aan, de onderling was doof en de machinist was aan iels bezig, zag het niet. Deze voelde eensklaps een klein schok en dacht aan eene opgehevene of gelesteren rail; maar omtrent de derde rij op de baan iets mistormd een vreesde voor een ongeluk. Aan de statie gekomen, zag hij de wielen der lokomotief gansch met bloed besmeurd. De ongelukkige Pinket was door den trein verpletterd en de stukken van zijn lichaam waren mede gedrukt en langs de baan verspreid. Omgevoerd, was zijn hoofd onder de wielen gevat en zijn haar aan de rails geplakt. Dit ijselijk voorval heeft plaats gehad, daar waar de baars doorsnedden is van eene voetweg, veel gebruikt door de personen die zich van Moorslede naar Newkerke begeven. De doorsnijding is aldaar nu regelmatig, er is noch hekken noch barneelwacht.

De aanblik der velden is allerschoonst. De rogge waarover men zich wat beklagde, heeft geheel hernomen; de tarwe siet zich goed voor. Voor dit oogenblik zien wij een goeden oogst voor dit jaar te gemet. Het koolzaad, dat ten achteren was, heeft sedert eenige dagen veel gewonnen. De voedervelers staan schoen; in een woord alles bevindt zich tot hertoe in de beste voor waarden.

Prins Karol van Pruisen heeft bij eene koopman van Parijs het beel gevonden waarin zijn vader, de koning van Pruisen, in 1815 geslapen heeft. Hij heeft zich gemaakt hetzelve aan te koop en het naar het *Grand Hotel*, waarin hij afgestapt is te doen overvoeren. Dit beel is niet zeer prachtig; het is een zeer groot en breed ijzeren bed, met roest overdekt en dat in een gevouwen kan worden.

Hazen en konijnen. — Landbouwers en trainiers hoort men telkens klagen over het verdriet dat hun de hazen en konijnen aandoen. Maar hoe moeten die in Engeland te klagen hebben, waar vijf gemeenten in vijf dagen, gedurende het laatste jaars, het nadeligste gevolg hebben kunnen vermelden: den eersten dag 2 1/3 hazen en 130 patrijzen, den 2^{den} dag 1 1/3 en konijnen te tellen; den 4^{den} weden dag, 181

M. Goulden was aan het werk. Hij keerde zich zonder iets te zeggen om. — Waar is Katharina? vroeg ik hem. — Zij is boven.

Ik wist het wel dat zij weerde; ik wilde naar boven gaan, maar de beenen en de moed weigerden mij buone dienst. Ik vertelde M. Goulden, hoe het Vier Winden gegaan was; vervolgens zaden wij, peinzende, de een tegenover den ander, zonder elkander te durven aanzien.

De avond viel, het was reeds donker toen Katharina beneden kwam. Zij slokte in het donker de isel, daarna nam ik haar bij de hand, en liet haar op mijne knieën zittens, wij bleven zoo bij na een half uur.

Komt Zebedus niet? vroeg M. Goulden. — Neen, hij wordt door de dienst verhandeld. — Welnu! laat ons dan gaan eten, zeide hij. Maar niemand had honger. Katharina nam om 9 ure de tafel af, en wij gingen naar bed.

Het was de vreeslijkste nacht, dien ik in mijn leven heb doorgebracht. Katharina was als gestorven; ik riep haar, zij antwoordde niet. Om middernacht ging ik M. Goulden waarschuwden. Hij bleefde zich aan en kwam boven. Wij lieten haar suikerwater drinken. Zij kwam weder bij en stond op. Ik kan u niet alles zeggen; ik weet alleen, dat zij voor mij knielde en mij bad haar niet te verlaten. En alsof ik het vrij woude deed; maar zij tijde. M. Goulden wilde eene gansche balen, maar ik verhandelde het hem. Tegen den morgen werd zij beter. Zij weende langen tijd en slimerde eindelijk in mijne armen in. Toen durfde ik haar niet eens omhelzen en wij gingen zachtjes de kamer uit. In zaaik oogenblikken is het, dat men de ellende van het leven leert kennen; en dat men denkt: «Mijn God! waarom toch hebt gij mij op de wereld geplaatst! Waarom hebt gij mij niet van eeuwigheid tot eeuwigheid laten slapen? Wat heb ik toch misdaan voor ik geboren werd, om

hazen en 134 patrijzen; den 3^{den} dag, 161 hazen en 104 patrijzen; den 4^{den} dag, 245 hazen en 102 patrijzen, en den 5^{den} dag, 219 hazen en 97 patrijzen.

— ZALF EN PILLEN VAN HOLLOWAY. —

Muzdiokte. Het is herkend door alle geneesheeren, dat onze goede gezondheid gedeeltelijk afhangt van de natuurlijke werking van de huid. Derhalve moeten alle mogelijke voorzorgen genomen worden om die in goeden toestand te behouden, en wanneer zij is aangetast, om die tot haren natuurlijke toestand te brengen. De Zalf van Holloway zal op eene wondervolle wijze dienen om alle mogelijke huidziekten te genezen. Zij doet de ontsietingen ophouden, verdrift de schurfbuik, geneest de verzweringsen, doet de puisten verdwijnen, en geeft de veerkracht en zachtheid aan de ruwe huid weder. Zij zegeniert over al de verstoppingen der porren, en brengt eene gezonde algemeene uitwaseming te weig. Niemand, die door schurfbuik of hooziekte aangetast is, behoort aan eene goede uitkomst te twijfelen, want naar de geneesmiddelen van Holloway aangevend worden oerentomvullende voorschriften die elke doos en elke pot omvatten, en die alle teerwijzingen bevatten om zich zelven te kunnen behandelen.

— Maandag laatstleden is er een vreeselijk ongeluk gebeurd op de linie van Ruuselare naar Ljeren, eene halve uur boven Moorslede. Een 75jarige grijsaard, de landbouwer Pinket, wierp van wan op de spoorlinie een voldoende blik op de strek. De trein kwam in volle snelheid aan, de onderling was doof en de machinist was aan iels bezig, zag het niet. Deze voelde eensklaps een klein schok en dacht aan eene opgehevene of gelesteren rail; maar omtrent de derde rij op de baan iets mistormd een vreesde voor een ongeluk. Aan de statie gekomen, zag hij de wielen der lokomotief gansch met bloed besmeurd. De ongelukkige Pinket was door den trein verpletterd en de stukken van zijn lichaam waren mede gedrukt en langs de baan verspreid. Omgevoerd, was zijn hoofd onder de wielen gevat en zijn haar aan de rails geplakt. Dit ijselijk voorval heeft plaats gehad, daar waar de baars doorsnedden is van eene voetweg, veel gebruikt door de personen die zich van Moorslede naar Newkerke begeven. De doorsnijding is aldaar nu regelmatig, er is noch hekken noch barneelwacht.

De aanblik der velden is allerschoonst. De rogge waarover men zich wat beklagde, heeft geheel hernomen; de tarwe siet zich goed voor. Voor dit oogenblik zien wij een goeden oogst voor dit jaar te gemet. Het koolzaad, dat ten achteren was, heeft sedert eenige dagen veel gewonnen. De voedervelers staan schoen; in een woord alles bevindt zich tot hertoe in de beste voor waarden.

Prins Karol van Pruisen heeft bij eene koopman van Parijs het beel gevonden waarin zijn vader, de koning van Pruisen, in 1815 geslapen heeft. Hij heeft zich gemaakt hetzelve aan te koop en het naar het *Grand Hotel*, waarin hij afgestapt is te doen overvoeren. Dit beel is niet zeer prachtig; het is een zeer groot en breed ijzeren bed, met roest overdekt en dat in een gevouwen kan worden.

Hazen en konijnen. — Landbouwers en trainiers hoort men telkens klagen over het verdriet dat hun de hazen en konijnen aandoen. Maar hoe moeten die in Engeland te klagen hebben, waar vijf gemeenten in vijf dagen, gedurende het laatste jaars, het nadeligste gevolg hebben kunnen vermelden: den eersten dag 2 1/3 hazen en 130 patrijzen, den 2^{den} dag 1 1/3 en konijnen te tellen; den 4^{den} weden dag, 181

M. Goulden was aan het werk. Hij keerde zich zonder iets te zeggen om. — Waar is Katharina? vroeg ik hem. — Zij is boven.

Ik wist het wel dat zij weerde; ik wilde naar boven gaan, maar de beenen en de moed weigerden mij buone dienst. Ik vertelde M. Goulden, hoe het Vier Winden gegaan was; vervolgens zaden wij, peinzende, de een tegenover den ander, zonder elkander te durven aanzien.

De avond viel, het was reeds donker toen Katharina beneden kwam. Zij slokte in het donker de isel, daarna nam ik haar bij de hand, en liet haar op mijne knieën zittens, wij bleven zoo bij na een half uur.

Komt Zebedus niet? vroeg M. Goulden. — Neen, hij wordt door de dienst verhandeld. — Welnu! laat ons dan gaan eten, zeide hij. Maar niemand had honger. Katharina nam om 9 ure de tafel af, en wij gingen naar bed.

Het was de vreeslijkste nacht, dien ik in mijn leven heb doorgebracht. Katharina was als gestorven; ik riep haar, zij antwoordde niet. Om middernacht ging ik M. Goulden waarschuwden. Hij bleefde zich aan en kwam boven. Wij lieten haar suikerwater drinken. Zij kwam weder bij en stond op. Ik kan u niet alles zeggen; ik weet alleen, dat zij voor mij knielde en mij bad haar niet te verlaten. En alsof ik het vrij woude deed; maar zij tijde. M. Goulden wilde eene gansche balen, maar ik verhandelde het hem. Tegen den morgen werd zij beter. Zij weende langen tijd en slimerde eindelijk in mijne armen in. Toen durfde ik haar niet eens omhelzen en wij gingen zachtjes de kamer uit. In zaaik oogenblikken is het, dat men de ellende van het leven leert kennen; en dat men denkt: «Mijn God! waarom toch hebt gij mij op de wereld geplaatst! Waarom hebt gij mij niet van eeuwigheid tot eeuwigheid laten slapen? Wat heb ik toch misdaan voor ik geboren werd, om

te verdienen, dat ik len die ik zoo zeer bemind, zonder mijne schuld u lijdens. — Maar het is God niet die zulke dingen doet; hetzij de menschen, die u het hart verscheuren. Toen M. Goulden en ik beneden waren, zeide hij tot mij: — Zij slaapt; zij weet van niets; dat is een geluk. Gij moet gedarende naar slaap vertrekken. Ik dankte den Heer, dat hij haar had doen insluimeren.

Wij peinsden, terwijl wij naar het geringste geluid luisterden, tot eindelijk het appel begon te slaan. Toen zag M. Goulden mij ernstig aan, en wij stonden op. Hij nam den ransel en gespte mij hem zwindend op de schouders.

Jozef, zeide hij, ga naar den commandant van het arsenaal te Metz, maar reken op niets. Het gevaar is zoo groot, dat Frankrijk al zijne kinderen noodig heeft, om het te verdedigen. En doen keer is het niet langer om het god van anderen te nemen, maar om ons eigen land te redden. Horner u, dat gij zelf, uwe vrouw, al wat u dierbaar op de wereld is, op het spel staat. Ik wenschte twintig jaar jonger te zijn, om u te vergezellen en u het voorbeeld te geven.

Wij gingen daarna, zonder gedruisch te maken naar beneden. Wij omhelsden elkander, en ik bereikte de kazerne. Zebedus zelf geleide mij naar de kamer, waar ik mijnen uniform aandeed. Al wat ik mij na zooveel jaren nog herinner, is dat de vader van Zebedus, die zich daar ook bevond, een pak van mijne klederen maakte, zeggende, dat hij na ons vertrek bij mij aan huis zoude gaan, en dat vervolgens het batalion door de straat de Lanche marcheerde en de Franse poort uitrok. Enige kinderen volgden ons. De soldaten van de wacht bij het buitenwerk, presenteerden het geweer.

Wij waren op weg naar Waterloo. (Vordt vervolgd.)

— Men schrijft uit Heesboken, 19 april: — Dat er in de wereld altijd foppers en geflopten zullen zijn, maar vooral op de dorpen, bewijst het volgende. Heden kwam er bij eenen onzer missiedienaars, in die kerk, een heerschap, die, na eerst een kruis gemaakt, en in den schijn een gebel gepepeld te hebben, zegde te komen uit naam van den heer Pastoor, om hem te vergezellen bij de wettellende boeren, ten einde een geldinzameling te doen voor den heiligen Vader den Pater, die loch in zulken betroofden toestand verkeert, enz.

De lichtgevoelige missiedenaar, die meende aan het bevel van den heer Pastoor te voldoen, ging met den vreemdeling bij de boeren, en samen haalden zij, alzijnd met recommendatie van den heer Pastoor, eene som van zoo wat over de 40 franken rond.

's Avonds was het gemaal ter oore van den heer Pastoor gekomen, die zijnen missiedier onderverroeg. Deze zette groote oogen op, en antwoordde, dat hij enkel het bevel van den Pastoor had volbracht, waarop deze verklaarde van niets te weten, of dera vreemdeling niet gezien te hebben.

Toen begreep men alles: men had te doen gehad met eenen slimmen vos, met eenen behendigen bedrigger, maar de arme hoerksen waren er aan voor hun geld, en de bedrigger was weg.

Maandag laatstleden is er een vreeselijk ongeluk gebeurd op de linie van Ruuselare naar Ljeren, eene halve uur boven Moorslede. Een 75jarige grijsaard, de landbouwer Pinket, wierp van wan op de spoorlinie een voldoende blik op de strek. De trein kwam in volle snelheid aan, de onderling was doof en de machinist was aan iels bezig, zag het niet. Deze voelde eensklaps een klein schok en dacht aan eene opgehevene of gelesteren rail; maar omtrent de derde rij op de baan iets mistormd een vreesde voor een ongeluk. Aan de statie gekomen, zag hij de wielen der lokomotief gansch met bloed besmeurd. De ongelukkige Pinket was door den trein verpletterd en de stukken van zijn lichaam waren mede gedrukt en langs de baan verspreid. Omgevoerd, was zijn hoofd onder de wielen gevat en zijn haar aan de rails geplakt. Dit ijselijk voorval heeft plaats gehad, daar waar de baars doorsnedden is van eene voetweg, veel gebruikt door de personen die zich van Moorslede naar Newkerke begeven. De doorsnijding is aldaar nu regelmatig, er is noch hekken noch barneelwacht.

De aanblik der velden is allerschoonst. De rogge waarover men zich wat beklagde, heeft geheel hernomen; de tarwe siet zich goed voor. Voor dit oogenblik zien wij een goeden oogst voor dit jaar te gemet. Het koolzaad, dat ten achteren was, heeft sedert eenige dagen veel gewonnen. De voedervelers staan schoen; in een woord alles bevindt zich tot hertoe in de beste voor waarden.

Sedert de genezing van den H. vader door de zoete Revalenta Du Barry en de goedkeuring van latere geneesheeren en hospitalen kan niemand meer twijfelen aan de krachtigheid der smakelijke Revalenta die geneest zonder medecijn of purgering noch onkosten. 70,000 geneezingen erin begrepen die van Z. H. den Pater, den herlog van Plankou, Nevrouse de markiezin de Brehan, enz. enz. Voetsamer dan hi vleesch, spart zij vijf maal haren pijn in andere geneesmiddelen. Zeker nog een klein uitdeel tot 70,000 geneezingen, zonder medecijn, door de heilzame Revalenta Arabica Du Barry, die vijfmaal haren prijs in andere geneesmiddelen uitstapert. — N° 62812: Luik, 11 november 1865. Door eene huisvrouw aan het ondergeteelt der beenen aangetast, sedert 1851 in bevindende dat de beenen zwaar verterde, onder de behandeling van drie geneesheeren, die mij overigen verzeckerden dat op mijnen onderdood (75) de genezing onmogelijk was, heb ik, ten mijn groot geluk, besloten gebruik te maken van zee Revalenta Arabica, die mij op korten tijd volkomen heeft genezen, en mijne gezondheid, over het algemeen op eene wonderbare wijze heeft verhoogd. Dr. Van der Meulen, professor der natuurkunde, gedurende 25 jaren, in de doos van 1/4 kil., fr. 2.25; 1/2 kil., fr. 4; 1 kil., fr. 7; 1/2 kil., fr. 5; 1/2 kil., fr. 6. De Cholesterol Revalenta Du Barry, in poeder, Smakelijke spijs voor ontbijt en avondmaal, samen met voedzaam, de zenuwen en het vleesch versterkende en versterkende, zonder hoofdpijn, verhitte, noch de andere ongemakken der doorgaans in gebruik zijnde cholesterol op de levers. In doos van 1/4 kil., fr. 2.25; 1/2 kil., fr. 4; 1 kil., fr. 7; 1/2 kil., fr. 5; 1/2 kil., fr. 6. Verrijking van Tongeren, bij MM. VANCKEN-KAANS, SWINKELS en DEFASTRÉ, apothekers.

— ZALF EN PILLEN VAN HOLLOWAY. —

Muzdiokte. Het is herkend door alle geneesheeren, dat onze goede gezondheid gedeeltelijk afhangt van de natuurlijke werking van de huid. Derhalve moeten alle mogelijke voorzorgen genomen worden om die in goeden toestand te behouden, en wanneer zij is aangetast, om die tot haren natuurlijke toestand te brengen. De Zalf van Holloway zal op eene wondervolle wijze dienen om alle mogelijke huidziekten te genezen. Zij doet de ontsietingen ophouden, verdrift de schurfbuik, geneest de verzweringsen, doet de puisten verdwijnen, en geeft de veerkracht en zachtheid aan de ruwe huid weder. Zij zegeniert over al de verstoppingen der porren, en brengt eene gezonde algemeene uitwaseming te weig. Niemand, die door schurfbuik of hooziekte aangetast is, behoort aan eene goede uitkomst te twijfelen, want naar de geneesmiddelen van Holloway aangevend worden oerentomvullende voorschriften die elke doos en elke pot omvatten, en die alle teerwijzingen bevatten om zich zelven te kunnen behandelen.

— Maandag laatstleden is er een vreeselijk ongeluk gebeurd op de linie van Ruuselare naar Ljeren, eene halve uur boven Moorslede. Een 75jarige grijsaard, de landbouwer Pinket, wierp van wan op de spoorlinie een voldoende blik op de strek. De trein kwam in volle snelheid aan, de onderling was doof en de machinist was aan iels bezig, zag het niet. Deze voelde eensklaps een klein schok en dacht aan eene opgehevene of gelesteren rail; maar omtrent de derde rij op de baan iets mistormd een vreesde voor een ongeluk. Aan de statie gekomen, zag hij de wielen der lokomotief gansch met bloed besmeurd. De ongelukkige Pinket was door den trein verpletterd en de stukken van zijn lichaam waren mede gedrukt en langs de baan verspreid. Omgevoerd, was zijn hoofd onder de wielen gevat en zijn haar aan de rails geplakt. Dit ijselijk voorval heeft plaats gehad, daar waar de baars doorsnedden is van eene voetweg, veel gebruikt door de personen die zich van Moorslede naar Newkerke begeven. De doorsnijding is aldaar nu regelmatig, er is noch hekken noch barneelwacht.

De aanblik der velden is allerschoonst. De rogge waarover men zich wat beklagde, heeft geheel hernomen; de tarwe siet zich goed voor. Voor dit oogenblik zien wij een goeden oogst voor dit jaar te gemet. Het koolzaad, dat ten achteren was, heeft sedert eenige dagen veel gewonnen. De voedervelers staan schoen; in een woord alles bevindt zich tot hertoe in de beste voor waarden.

Prins Karol van Pruisen heeft bij eene koopman van Parijs het beel gevonden waarin zijn vader, de koning van Pruisen, in 1815 geslapen heeft. Hij heeft zich gemaakt hetzelve aan te koop en het naar het *Grand Hotel*, waarin hij afgestapt is te doen overvoeren. Dit beel is niet zeer prachtig; het is een zeer groot en breed ijzeren bed, met roest overdekt en dat in een gevouwen kan worden.

Hazen en konijnen. — Landbouwers en trainiers hoort men telkens klagen over het verdriet dat hun de hazen en konijnen aandoen. Maar hoe moeten die in Engeland te klagen hebben, waar vijf gemeenten in vijf dagen, gedurende het laatste jaars, het nadeligste gevolg hebben kunnen vermelden: den eersten dag 2 1/3 hazen en 130 patrijzen, den 2^{den} dag 1 1/3 en konijnen te tellen; den 4^{den} weden dag, 181

M. Goulden was aan het werk. Hij keerde zich zonder iets te zeggen om. — Waar is Katharina? vroeg ik hem. — Zij is boven.

Ik wist het wel dat zij weerde; ik wilde naar boven gaan, maar de beenen en de moed weigerden mij buone dienst. Ik vertelde M. Goulden, hoe het Vier Winden gegaan was; vervolgens zaden wij, peinzende, de een tegenover den ander, zonder elkander te durven aanzien.

De avond viel, het was reeds donker toen Katharina beneden kwam. Zij slokte in het donker de isel, daarna nam ik haar bij de hand, en liet haar op mijne knieën zittens, wij bleven zoo bij na een half uur.

Komt Zebedus niet? vroeg M. Goulden. — Neen, hij wordt door de dienst verhandeld. — Welnu! laat ons dan gaan eten, zeide hij. Maar niemand had honger. Katharina nam om 9 ure de tafel af, en wij gingen naar bed.

Het was de vreeslijkste nacht, dien ik in mijn leven heb doorgebracht. Katharina was als gestorven; ik riep haar, zij antwoordde niet. Om middernacht ging ik M. Goulden waarschuwden. Hij bleefde zich aan en kwam boven. Wij lieten haar suikerwater drinken. Zij kwam weder bij en stond op. Ik kan u niet alles zeggen; ik weet alleen, dat zij voor mij knielde en mij bad haar niet te verlaten. En alsof ik het vrij woude deed; maar zij tijde. M. Goulden wilde eene gansche balen, maar ik verhandelde het hem. Tegen den morgen werd zij beter. Zij weende langen tijd en slimerde eindelijk in mijne armen in. Toen durfde ik haar niet eens omhelzen en wij gingen zachtjes de kamer uit. In zaaik oogenblikken is het, dat men de ellende van het leven leert kennen; en dat men denkt: «Mijn God! waarom toch hebt gij mij op de wereld geplaatst! Waarom hebt gij mij niet van eeuwigheid tot eeuwigheid laten slapen? Wat heb ik toch misdaan voor ik geboren werd, om

te verdienen, dat ik len die ik zoo zeer bemind, zonder mijne schuld u lijdens. — Maar het is God niet die zulke dingen doet; hetzij de menschen, die u het hart verscheuren. Toen M. Goulden en ik beneden waren, zeide hij tot mij: — Zij slaapt; zij weet van niets; dat is een geluk. Gij moet gedarende naar slaap vertrekken. Ik dankte den Heer, dat hij haar had doen insluimeren.

Wij peinsden, terwijl wij naar het geringste geluid luisterden, tot eindelijk het appel begon te slaan. Toen zag M. Goulden mij ernstig aan, en wij stonden op. Hij nam den ransel en gespte mij hem zwindend op de schouders.

Jozef, zeide hij, ga naar den commandant van het arsenaal te Metz, maar reken op niets. Het gevaar is zoo groot, dat Frankrijk al zijne kinderen noodig heeft, om het te verdedigen. En doen keer is het niet langer om het god van anderen te nemen, maar om ons eigen land te redden. Horner u, dat gij zelf, uwe vrouw, al wat u dierbaar op de wereld is, op het spel staat. Ik wenschte twintig jaar jonger te zijn, om u te vergezellen en u het voorbeeld te geven.

Wij gingen daarna, zonder gedruisch te maken naar beneden. Wij omhelsden elkander, en ik bereikte de kazerne. Zebedus zelf geleide mij naar de kamer, waar ik mijnen uniform aandeed. Al wat ik mij na zooveel jaren nog herinner, is dat de vader van Zebedus, die zich daar ook bevond, een pak van mijne klederen maakte, zeggende, dat hij na ons vertrek bij mij aan huis zoude gaan, en dat vervolgens het batalion door de straat de Lanche marcheerde en de Franse poort uitrok. Enige kinderen volgden ons. De soldaten van de wacht bij het buitenwerk, presenteerden het geweer.